

PRÁVIOLA SMEČKY

Lucie Sára Závodná

Lucie Sára Závodná
Pravidla smečky

Olomouc 2013

Tato kniha je příběh života neobyčejného člověka,
kterého v mase lidí denně přehlížíte.
Možná je to škoda...

Prolog

V barokním pokoji s vysokým stropem stojí postel. Není to obyčejná postel pro klasického člověka, jak by se mohlo na první pohled zdát. Je polohovací, aby na ni bylo možné položit třeba starého, nemocného člověka. Když se pořádně rozhlédnete, ten člověk tam opravdu leží. Je to starý pán – hádali byste mu sotva osmdesát. Doopravdy mu je už úctyhodných devadesát tři let. Zrovna oddychuje zaslouženým spánkem.

Ve vedlejším pokoji zatím tiše sedí dívka. Dívá se z okna, kde tančí vložky jako lehounká paví pírká. Je vzácné ticho. Takové ticho, že slyší dýchat stařečka z vedlejšího pokoje. Přemýšlí. Jak málo o něm ví. Myslí na to, jak je život někdy strašně krásný a krátký, a hlavně na smrt. Té se bojí zatím nejvíc.

Něco se pohne. To jen kočka skočila z nemocniční postele na koberec.

„Ticho, Pucino.“ Zašeptá dívka. „Probudíš dědu.“

Vejde do pokoje a pohladí ho po ruce. Stařeček se trhnutím probudí a chvíli zmateně mrká, potom se mu pohled zastaví na dívce, která sedí vedle postele na černé otáčecí židli a usmívá se.

„Nechtěla jsem tě probudit,“ omluví se.

Děda si ji prohlíží jako by někoho hledal a dlouho nic neříká. Pak se na jeho tváři objeví nejkrásnější úsměv plný hrdosti. Neřekne však ani slovo. Oba se na sebe usmívají nekonečné vteřiny. Vzácná chvíle, ve které se zdá být všechno tak, jak má být.

„Kdybychom se znali v mládí, určitě bychom se do sebe zamilovali.“ Pomyslí si oba.

Děda se zahledí do stropu, jako by tam něco hledal.

„A je zase pryč.“ Napadne ji.

Smečka zůstává pohromadě.

Vyrostl jsem v jedné z těch bohatých čtvrtí velkoměsta. Rodiče zdědili dost po svých rodičích a prarodičích, a nikdo z předchozích generací neutratil tolik, aby nezůstalo na další. Proto jsem měl od malička všeho dostatek. Na střeše věžáku, kde jsme bydleli, jsem si od malička hrával na malém dětském pískovišti. Později jsem ve stejných místech poprvé políbil holku. Byla to sousedovic Martina a neměla vůbec žádný prsa. Živočišná přitažlivost nás spojila v jednom ze šedých zákoutí romantické střechy. Nevadily nám očouzené nedopalky cigaret ani poházené plechovky, které jsme tam nechali s klukama minulou noc.

V jiném zákoutí jsme poprvé kouřili cigarety, abych na stejném místě o pár let později hulil o samotě a nikým nepozorován trávu. Rozumíte, prostě marihuanu. Ta střecha mi byla dlouho útočištěm před zvědavými pohledy rodičů, anebo taky pokojem s otevřeným výhledem na noční oblohu, kde mě na dobrou noc líbaly hvězdy, když jsem se opravdu cítil sám.

Moji rodiče mě měli rádi. Nemůžu říct, že by mě milovali, ale rozhodně udělali dost proto, aby ze mě vyrostl sebevědomý, dostatečně vzdělaný mladý člověk. Společensky vzato jsem dostal víc než většina mých spolužáků na dobrý rozjezd do života. I když jsme měli dost peněz, oba moji rodiče chodili do práce a na dlouhé hodi-

ny se zavírali ve svých pracovnách. Práce je údajně bavila a jak jsem někdy slýchal říkat tátu: „Byla v podstatě jeho nejoblíbenějším místem.“ A taky proč ne, když ho právě na tomto místě musel každý poslouchat. To se mu doma příliš nestávalo.

Můj táta byl velké zvíře. Nakupoval a prodával a prodával, aby zase nakupoval akcie, deriváty a cenné papíry. Dělal to stejně, jako to dělal jeho táta a táta táty. Tak, jak jsem to jednoho dne měl taky převzít já. Jenže já jsem ze své podstaty proti všem tradicím.

Moje máma byla jemná žena se všemi rysy dospělých krásných a sebevědomých žen. Nejradiši měla svůj kosmetický stolek a skříňku v koupelně. V koupelně taky trávila nejvíce času ze svého volna. Moje vzpomínka na ni je protkaná omamnou vůní květin a nejrozmanitějších parfémů značky Dior, Chanel a Nina Ricci. Máma byla elegantní za každou cenu. Jinak jsme ji ani neznali. Táta to stálo hodně nervů, ale když už jsme někde jako rodina vyrazili, podařilo se přípravu stáhnout na dvě hodiny dvacet minut. Mámu znali všichni jeho nejlepší přátelé jako to nejhezčí, nejvoňavější a nejupřímnější stvoření pod sluncem. Ta poslední vlastnost nás stála taky nejednu našťavanou prodavačku v supermarketu, fast foodu nebo jiných obchodech, kam máma chodila provokovat. A provokování byla také jedna z prvních lekcí, které mě v životě naučila.

Možná mi mohlo být okolo pěti let, když jsem poprvé zatoužil po bratříčkovi. Asi bych se spokojil i se sestrou, kdyby mi byla nabídnuta, jenže on se nikdo ani nesnažil. Několik let, co se u nás tou dobou střídalo, mi vysvětlilo, že to není tak jednoduché, a že je maminka velmi vytížená žena, a já už nevím, co všechno mi navykládaly. Teta Jana byla ze všech nejpersvědčivější, a tak jsem jí uvěřil a později se i smířil s tím, že si sourozence nevydupu. Tehdy jsem ještě nevěděl, jakou sílu má strategie a kolik toho dokážu, když si věci promyslím s jasným cílem dopředu.

Rodiče jsem příliš neviděl. Když nebyli v práci, byli zavření každý ve své pracovně a usilovně pracovali na kdoví kdekakém vynálezu. Obědy a pravidelné společenské večere jsme trávili u velkého stolu v jídelně. Moc jsme nemluvíli. Když o tom tak přemýšlím, vlastně jsem je ani jednoho pořádně neznal. Ale kdo z nás zná pořádně svoje rodiče? Vždycky zůstává něco tajemného, co o nich nikdo z jejich dětí nikdy nebude vědět. Ten starý závan toho, co se stalo před tím, než jste se narodili.

Říká se o mně, že jsem byl poměrně hodné dítě. Od malička příliš inteligentní na to, abych dokázal všechny svoje hlídací tety přechytračit. A tak jsem běhal po domě, prováděl různé skopičiny sousedům a proháněl holky ze všech pater. To poslední mi šlo ovšem nejlépe. Věděl jsem dobře, kdy která chodí na rande a s kým, kdy se vrací, a jestli u toho pláče nebo je veselá. Tajně jsem pozoroval, jak se vášnivě líbají pod schody u sklepa, jak sténají, a hlavně, jak u toho vypadají. O co víc, já si o tom vedl své sporé, ale zajímavé zápisky.

13.března – pátek

Sousedovic Veruna stála s Petrem z vedlejšího vchodu dole u sklepa. Mačkal ji na zeď a ona u toho vzdychala. Byla u toho úplně rudá vzrušením. Pak jí cosi pošeptal, jenže to nevím přesně, co to bylo, a ona se naštvala. Dál už nic nebylo. Veruna odběhla domů a Petr si před domem počkal na Simonu.

I když jsem nevyrůstal na ulici, byl jsem dítě ulice. Měl jsem přehled o kdekakých podivnostech, co prováděla parta starších kluků, a v nejedné jsem měl prsty. S pýchou mohu říct, že jsem byl mozkiem většiny aktivit, které parta prováděla. Nedělalo mi radost být středem pozornosti, ale pokud se vymýšlel nějaký plán na odpolední zevlová-

ní, chtěl jsem mít poradní hlas. A protože jsem měl často i dostatek peněz, koupil jsem si takový hlas snadno za balíček Spartek.

V partě nás bývalo šest až sedm kluků. Byl tam můj nejlepší kámoš Dalibor, Dlouhán Dave, Zrzek Tomáš, Malej Honza, Hluchej Zdenek a pak ještě pár dalších kluků, kteří nikdy nevydrželi dostatečně dlouho, aby se zapsali do její historie. Moje paměť už není příliš bystrá, proto si jen těžko dokážu vybavit všechny ty kluky, co partou prošli. O těch nejdůležitějších bude ještě řeč.

Ta parta byla dlouho tím jediným útočištěm, které jsme měli. My kluci z Města. Pravidla party pak platily bez výjimky jako neporušitelné zásady. Nazývali jsme je Pravidla smečky. Naše malá parta se totiž příliš nelišila od běžné smečky vlků v lese - tyhle zásady pro nás dlouho byly jediným pudovým pravidlem, které bylo pro všechny závazné. Mám je dnes stále na paměti. Díky těmto pravidlům jsem se stal tím, kdo jsem.

21.května - sobota

Dnes byl velmi zvláštní den. My kluci, co spolu tvoříme jednu smečku, jsme přísahali věrnost a doživotní utajení pro pravidla, která jsme společně vytvořili. Tento den zůstane dlouho zapsán v mém srdci jako den, kdy jsem získal ne jednoho, ale hned šest bratrů.

Já, vlk srdcem i krví, slavnostně přísahám, že budu dodržovat vždy a za všech okolností tato Pravidla smečky. Tuto přísahu stvrzuji otiskem palce a podáním ruky všem novým bratrům.

Pravidla smečky

1. Zachovávej v každé situaci chladnou tvář.
2. Nikdy nevěř Indiánům.
3. Nikdy neumývej nádobí, ani nedělej jiné domácí práce. Jak to jednou uděláš, nikdy se toho nezabýváš.
4. Samice jsou ve smečce vítány a patří tomu, kdo je přivedl.
5. Krátkodobý vztah je dobře promyšlená hra.
6. Členové smečky jsou bratři. Kryjte jim záda, oni je budou kryt zase vám.
7. Každý den začíná jako nový.
8. Bratři se mezi sebou dělí o jídlo, majetek i informace.
9. Nezradíš bratra ani v nouzi nejvyšší.
10. Vlci se nebojí změn – vyhledávají je.

Pravidla, jak je čtete dnes, jsou napsána a uveřejněna poprvé v historii smečky. Nikdy jsme je nepotřebovali mít zapsány, přesto jsme je znali jako říkanku, kterou jsme nosili hluboko v sobě tam, kde jiní nosí zlobu a zášť.

Jako kluci jsme asi hledali nějaký manuál na život. Chtěli jsme vědět, jak máme žít svůj život v každou chvíli tak, abychom nepropásli nic, co nám bylo nabízeno. Hledali jsme nějaké desatero, které by bylo jasným vodítkem. Snad proto jsme si vytvořili Pravidla, kterým jsme slavnostně přísahali věrnost až do konce svých životů. Nevím, jestli jsme tehdy přísahu brali všichni vážně. Situace nás ale později vždy donutila si na přísahu zase rychle vzpomenout.

Každý den jsme se pozdravili s každým členem rituálním podáním ruky. Nejdřív se tlesklo do dlaní, pak se prsty sbalily do pěsti a ťuklo se o sebe ze dvou stran a nakonec se chytlo za rameno druhého. Byl to výraz přátelství, který jsme si slíbili a projevovali pokaždé, když jsme se potkali. Třebaže to bylo několikrát denně.

S přijmutím Pravidel byl spojen po dlouhou dobu rituál zasvěcení. V den, kdy jsme se rozhodli přijmout některého z nových bratrů, byl tento rituál obnoven a my jsme byli přinuceni znovu a zase přísahat na věrnost Pravidel. Rituál se skládal z několika jednoduchých kroků, které byly podtrženy zvláštní a slavností atmosférou, která vždy panovala za vedení hlavního alfa člena.

K rituálu bylo potřeba hned několika věcí, které jsme s sebou nesli na místo, které nemohu popsat jinak, než že bylo nám všem vzácné. Těmi věcmi byly svíčky, zápalky, provázky, lano, kniha – té mi bylo vždycky nejvíc líto, pak zavírací špendlíky a kapesní nožík. Na místě jsme potom nasbírali dřevo na velký oheň a kameny, kterými jsme ohraňovali oblast do kruhu.

Došli jsme na naše místo za čteného postrkování a veselého křiku až do chvíle, kdy alfa člen zapálil oheň, kolem kterého jsme posedali tiše a uctivě k tradicím smečky. Pak jsme obvykle já nebo Dalibor vytáhli dlouhé cigarety, později taky trávu smotanou do úhledných ruliček, které jsme nechali kolovat tak dlouho, dokud z nich nebyly jen malinké nedopalky, které jsme hodili do plápolajícího ohně. Můj úkol spočíval také v tom, že jsem měl na starost část rituálu zvaného svíčkový tanec. Zvali jsme to jako tanec spíše posměšně, protože doopravdy šlo o kapání horkého vosku do našich dlaní, přičemž jsme se kroutili a poskakovali, jako bychom tancovali někde na zábavě. Tento úkon nás měl upamatovat navždy o tom, jak zdravít své bratry a byl taky vzpomínkou na deváté pravidlo smečky. Často jsme mívali červené dlaně popálené od horkého vosku, který stékal neúprosně do nejcitlivějších částí našich rukou.

Mezi rituál patřilo také propichování kůže zavíracími špendlíky, což byla nejhorší část celé přísahy. Místo, kam jsme zapíchli špendlík, pak bylo ještě dlouhé měsíce zarudlé, protože jsme špendlíky nedezinfikovali. To vše nás při-

pravovalo na další život ve smečce, která chránila své členy a zároveň je zocelovala pro další léta plná bojů. Bojovali jsme statečně, leč většinu času zbytečně. Boj, který svádíte sami se sebou, bývá často zdoluhavý a vysilující.

Celý rituál byl zakončen useknutím nejdelšího pramínku vlasů, který byl vhozen do ohně jako symbol změny zítřka a nového začátku pro každého z nás. Jako znamení příslušnosti ke smečce nosili jsme my, vlčí kluci, náramky na kůži z korálků hnědé a žluté barvy. Podle těchto korálků a zvěstí, které se nesly Městem, nás poznávali i cizinci z okrajových částí Města.

Smečka byla mým druhým domovem po mnoho let. Snad jsem tehdy ani nechtěl vidět pod povrch, protože v mládí člověk prostě neví, že se může něco ukrývat taky pod obyčejným chováním každého z nás. Přesto nás jednotlivé zážitky spojovaly v jeden celek.

Nejbližší mi byl už od první chvíle Dalibor. Vysoký kluk, co se příliš nestaral o to, jak vypadá nebo jestli má kde spát. Byl jako neřízená střela. Sršel nápady od rána do večera a všichni ho uznávali pro jeho obrovské charisma. Zasloužil se o několik historek, jejichž trvalým bezejmenným hrdinou zůstával ve vyprávění mladších generací. Dalibor mohl být i s prstem v nose klidně vedoucím smečky, jenže on o to prostě nestál. Měl rád svoji volnost. Raději byl v pozici toho, kdo autoritu vedoucího neustále vyzýval.

Tím vedoucím byl dlouhou dobu Tomáš. Menší podsaditý zrzoun. Vyrůstal od malička v dětském domově. Nikdy o tom nemluvil. Ani nevím, kde jsme na něj narazili, ale zapadl mezi nás jako vejce k vejci. Nebylo pochyb, že je rozený vůdce. S Daliborem to jistou dobu neměl vůbec lehké, ale popral se s tím stejně jako s čímkoliv, co ho v životě potkalo. Mohli jsme mu jen závidět jeho vytrvalost. Tomáš zůstal ve vedení Smečky až do dne, který jsme později nazývali jako Rozhodný.

Jak zvláštní je paradox, že za všechno mohla jedna holka, která šťourala do věcí, do kterých jí nic nebylo. Jako by za rozpadem původních hodnot vždycky musela stát nějaká ženská.

Nerad bych ve vyprávění na někoho z kluků pozapomněl. Co bych Vám tak řekl o Malém Honzovi? Byl to kluk o dva roky mladší než my ostatní, ale nikdo by to do něj nikdy neřekl. Odvahy měl ze všech nejvíc a rozhodnosti za dva. Byl to čipera, jakých už dneska není vidět. Z nikoho a ničeho si nikdy nic nedělal. Vyrůstal spolu s dvěma bratry na kraji Města v domě z cihel. Rodiče byli zaměstnáni v rodinném podniku, a tak musel doma často pomáhat a dohlížet na chod domácnosti. Ve smečce se příliš neprojevoval, ale když už něco řekl, stálo to vždycky za to. Čekal na svoji chvíli a pak pronesl něco, co mělo hlavu a patu. Po Daliborovi jsem ho měl nejradši.

Zbývá ještě něco napsat o Zdenkovi. Říkali jsme mu Hluhej Zdenek, protože slyšel jen to, co se mu hodilo. Choval se podle pravidla, že když už nemáš čím argumentovat, stačí dokázat, že ostatní nemají pravdu a automaticky to znamená tvoje vítězství. Často mu to vycházelo. Zdenek byl jedináček. Byl zvyklý se podle toho chovat. Nikdy se neohlížel na potřeby ostatních. Také měl největší šarvátky s Davem. Zdenek byl pohledný blondák s hlubokýma hnědýma očima. Na holky působil jako magnet. Sám se o ně příliš nezajímal.

Tihle kluci tvořili základ naší smečky. Ještě se o nich mnohé dozvíte na dalších řádcích. Ale teď zpátky k hlavnímu příběhu.

